

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1488/19
9.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Јелене Стојилковић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца “АИК БАНКА” а.д. из Београда, Булевар Михајла Пупина бр. 116-ђ, кога заступа Зорица Томашевић, адвокат из Ваљева, ул. Вука Караџића бр. 30/1/1.1, против туженог Предузеће за промет, услуге и производњу, експорт-импорт “АА” д.о.о. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Милован Ђурић, адвокат из Ваљева, ул. Карађорђева бр. 41, ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву П бр. 20/18 од 18.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 9.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Ваљеву П бр. 20/18 од 18.12.2018. године, а жалба туженог **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да уговор закључен дана 06.01.2017. године између непарничара Пословни систем “Тодоровић” д.о.о. Ваљево и туженог, оверен пред Општинским судом у Ваљеву под Ов бр. П 79/07 дана 06.05.2007. године нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према непарничару Пословни систем “АА” д.о.о. Ваљево у износу од 157.009.000,40 динара, за који износ тужилац може тражити наплату из предметне непокретности, па је обавезан тужени да призна и трпи да тужилац ово потраживање може намирити продајом локала “ББ” у ул. ... у ..., ближе описан у том ставу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да

тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 1.555.500,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је благовремено дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних чланом 386 ЗПП (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12 истог члана. Наиме, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, а побијана пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са непарничарем Пословним системом “АА” д.о.о. Из ... закључила три уговора о кредиту, ради чијег обезбеђења је у корист тужиоца установљена хипотека на непокретностима уписаним у ЗКУЛ ... КО, које су непокретности у том тренутку биле у својини ВВ, иначе власника и директора дужника туженог. Какопо доспелости дуг по овим уговорима није исплаћен, тужилац је против свог дужника и ВВ, као хипотекарног дужника, поднео хипотекарну тужбу ради намирења свог потраживања из заложених непокретности. Правноснажном пресудом од 13.03.2012. године утврђено је право тужиоца према туженом ВВ да може тражити намирење дуга у износу од 157.009.999,40 динара са каматом почев од 15.04.2010. године из заложених непокретности. Пресуда је постала правноснажна даном доношења пресуде Апелационог суда у Београду 28. јануара 2016. године. На основу наведене пресуде, као извршне исправе, тужилац је покренуо извршни поступак против ВВ, те ГГ и ДД, као новоуписаних сувласника хипотекованих непокретности. Извршење је спроведено, али је намирен само део потраживања извршног повериоца на име дела законске затезне камате, и то у износу од 9.936.753,40 динара.

Дужник тужиоца, као продавац, је са туженим, као купцем, дана 06.01.2007. године судски оверио уговор о купопродаји непокретности-пословног локала “ББ” габарита 24,50 x 10 м, који се састоји од сутерена са салом у сутерену површине 245 м² и приземља габарита 24,50 x 10 м са салом за госте и радног дела за припрему пекарских и других производа, површине 245 м², све на кат. парцели бр. ... уписаној у ЗКУЛ ... КО ... Купопродајна цена је означена у износу од 20.384.622,00 динара. Уговором је констатовано да су се купац и продавац сагласили да је купац купопродајну цену исплатио продавцу тако што је у име и за рачун продавца измирио обавезе према трећим лицима. Констатовано је и да је даном закључења уговора купац ступио у државину предметне непокретности уз преузимање комплетне опреме са инвентаром која је инсталирана у пословном објекту.

Непокретност која је предмет уговора о купопродаји је у току трајања поступка

у овој правној ствари продата у извршном поступку, који је вођен пред Привредним судом у Ваљеву по предлогу Републике Србије-Републичка Дирекција за робне резерве, као извршног повериоца, против овде туженог, као извршног дужника, на основу извршне исправе- пресуде од 16.12.2013. године, ради наплате главног дуга у износу од 19.096.444,44 динара са припадајућом законском затезном каматом од 01.11.2013. године до исплате. Закључком извршног суда од 07.03.2016. године, ова непокретност је додељена Привредном друштву “ББ” д.о.о, као купцу а потом је и предата купцу у корист кога је уписано право својине на тој непокретности.

У време закључења спорног уговора о купопродаји непокретности, ВВ је био власник и директор продавца, а власник и директор купца био је његов син ГГ. Над дужником је покренут поступак стечаја решењем Привредног суда у Ваљеву од 07.06.2010. године због презадужености. Током поступка није оспорено да је поступак стечаја окончан и да се повериоци, укључујући и тужиоца чије је потраживање утврђено, нису могли намирити због недостатка имовине.

Полазећи од оваквог чињеничног стања, правилно оценивши неоснованим приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, првостепени суд је правилном применом члана 280 и 283 Закона о облигационим односима закључио да су испуњени услови за пружање правне заштите тужиоцу утврђењем да уговор о купопродаји који је судски оверен 06.01.2007. године, закључен између дужника тужиоца и туженог, нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према дужнику у износу од 157.009.000,40 динара, што је тужени дужан да призна и трпи да тужилац то потраживање намири продајом локала који је предмет тог уговора. Притом је првостепени суд оценио да није доказано да се ради о теретном правном послу, с обзиром на то да тужени није пружио одговарајуће доказе у виду извода са рачуна о извршеним трансакцијама применом одредбе чл. 46 ст.4 Закона о платном промету чиме би доказао да је платио уговорену купопродајну цену за продати локал на уговорени начин, а поготово имајући у виду да се као купац појављује привредно друштво чији је власник и директор био син власника и директора друштва дужника. Располагањем непокретном имовином предметним уговором дужник је тужиоцу причинио штету јер услед отуђења наведене непокретности извршни дужник нема довољно средстава за намирење повериочевог потраживања, посебно код чињенице да је над дужником покренут и окончан стечајни поступак због недостатка имовине.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право и одлучио усвајањем тужбеног захтева, а разлоге које је дао за своју одлуку у свему прихвата и овај суд, као другостепени, као јасне и довољне.

Неосновано се жалбом туженог указује на чињеницу да је током поступка продата непокретност-локал “ББ” који је био предмет уговора о купопродаји трећем лицу, те да тужилац стога нема правни интерес за подношење тужбе овакве садржине. Ово, с обзиром да је одредбом чл. 204 став 1 ЗПП прописано да ако странка отуђи ствар или право о коме тече парница, то не спречава да се парница међу истим странкама доврши а ставом три исте одредбе прописано је да у случају из става првог пресуда има дејство и у односу на стицаоца. У моменту покретања парничног поступка

тужени је био власник локала “ББ”, па чињеница да је током поступка овај локал отуђен у корист трећег лица не утиче на пасивну легитимацију туженог. Стога је неосновано указивање жалбе да је продајом предметне непокретности исцрпљен правни интерес тужиоца за вођење овог спора.

Насупрот жалбеним наводима туженог, у конкретном случају испуњени су сви кумулативно прописани услови за побијање дужникових правних радњи. Наиме, тужилац има доспело потраживање, чија је висина утврђена правоснажном пресудом, а предметним правним послом дужник је тужиоцу причинио штету будући да је током поступка утврђено да дужник нема довољно средстава за намирење тужиоцевог потраживања, у прилог чега је чињеница да је над дужником покренут и окончан стечајни поступак, без намирења поверилаца. Осим тога, тужилац је током поступка доказао да је покушао намирење свог доспелог потраживања путем установљених средстава обезбеђења, у чему није успео, јер је наплаћен само део камате на главни дуг (поступак по хипотекарној тужби), а без успеха је остао покушај намирења путем другог средства обезбеђења (за дуг по једном од кредита)- ручне залоге јер већина ствари није затечена код извршног дужника.

Цењени су и остали жалбени наводи туженог, али нису посебно образлагани јер су без утицаја на правилност побијане одлуке.

Потврђена је одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку, имајући у виду да је тужилац у целини успео у спору, при чему се првостепени суд правилно кретао у границама захтева тужиоца за накнаду трошкова. Висина трошкова је правилно одмерена применом важеће АТ и ТТ.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке на основу чл.390 ЗПП.

Како тужилац није успео у поступку по правном леку, а трошкови састава одговора на жалбу нису нужни односно потребни трошкови за вођење парнице, то су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијени.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић